

HETTY LUITEN

Vergeet het maar

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Waar blijft ze nou?!’ Marleen hipte ongeduldig van haar ene op haar andere voet, terwijl ze nauwkeurig alle bussen in de gaten hield die langsreden. Ze zag er goed uit in haar strakke, zwarte, lange broek, korte laarsjes en haar donkerbruine jack. Haar lange, bruine haren had ze bijeengebonden in een vrolijke paardenstaart.

‘Joh,’ zei Saskia geruststellend, ‘ze komt heus wel. We hebben nog tijd zat.’

‘Tijd zat?’ riep Marleen verontwaardigd uit. Haar paardenstaart wipte op en neer. ‘De trein vertrekt over precies twintig minuten en weet je wel hoe ver het lopen is naar het goede peron?’

‘Geen idee, maar de kaartjes hebben we al, dus die hoeven we niet meer te kopen en heb jij ooit van een trein gehoord die te vroeg vertrok?’ Saskia lachte opgewekt. Ze had er zin in en ze was er klaar voor, bovendien, die paar minuten wachten konden er nog wel bij. Ze hadden deze afspraak al vier maanden geleden gemaakt. Al vier maanden verheugde ze zich erop, dus waarom zou ze zich druk maken over deze extra wachttijd? Ze kende Irene goed genoeg om te weten dat ze zich aan haar afspraken

hield, dus Saskia was ervan overtuigd dat ze zo meteen keurig voor hen stond en ze precies op tijd de goede trein zouden halen. Ze stak haar handen in de zakken van haar knalrode jack, dat mooi afstak bij haar blauwe spijkerbroek en haar korte, blonde krullen.

‘Ik hou het niet meer. Ik ga haar bellen,’ riep Marleen vertwijfeld uit. Ze haalde haar mobiele telefoon uit haar jaszak en zocht Irene’s nummer in het geheugen van haar telefoontje.

‘Daar is ze!’ riep Saskia vrolijk.

‘Waar?’

‘Daar. Ze zit in die taxi.’

‘Taxi? Is een bus te goed voor mevrouw?’

‘Hè, toe nou, joh. Je weet niet eens waarom ze een taxi genomen heeft.’

‘Hm, het zal Irene niet zijn om anders te doen dan anderen. Ze kon net zo goed de bus nemen. Wat kost een taxi wel niet?’ Marleen mopperde, terwijl ze haar weekendtas van de straat optilde en zich naar Irene haastte. ‘Schiet toch eens op, joh! We missen de trein nog,’ riep ze, zodra ze binnen gehoorsafstand van Irene was.

‘Ook goeiemiddag!’ zei Irene lachend, terwijl ze druk bezig was haar lange, bruine jas glad te strijken. ‘We hebben trouwens nog vijf-

tien minuten, hoor. Zó veel?’ vroeg ze verbaasd aan de taxichauffeur.

‘Ja en dat is nog exclusief fooi,’ zei de man grijnzend.

‘Ja, ja, ik begrijp de hint,’ Ze betaalde hem en liep met driftige pasjes op haar hooggehakte laarsjes naar het station. Haar grote koffer liet ze naast de taxi staan.

‘Irene!’ riep Saskia verbaasd. ‘Je vergeet wat!’

Irene keek achterom en was minstens net zo verbaasd. Ze keek van de koffer naar de taxichauffeur die al weer achter het stuur had plaats genomen. ‘Lieve help, kan ie voor dat geld en die fooi de koffer nog niet eens voor me naar de trein brengen?’

‘Dat doen ze al jaren niet meer,’ vertelde Saskia. ‘Leuk dat je er bent,’ zei ze er achteraan.

‘Natuurlijk ben ik er!’ riep Irene uit. ‘Ik wil dit weekend voor geen goud missen. Moet ik echt zelf met mijn koffer sjouwen?’

‘Hé, ik dacht dat jij een zelfstandige vrouw was,’ merkte Saskia op.

‘Ja, dat wel, maar nog steeds van het zwakke geslacht. Waarom denk je anders dat ik met de taxi gekomen ben? Mijn arme spieren kunnen

die koffer echt niet aan, hoor!’

‘Had er dan eentje met wieltjes genomen!’ mopperde Marleen. ‘Wat heb je trouwens allemaal bij je? Zit die hele koffer vol? Maar kom, schiet op, we hebben haast. Ik ga vast.’

‘Goed,’ zei Saskia lachend. ‘Hou jij de trein maar tegen voor ons.’

Marleen zette het inderdaad op een lopen. Ze droeg haar weekendtas onder haar arm en ze stevende recht op de ingang af. Saskia zag de grote klok boven de ingang en constateerde dat ze nu nog maar negen minuten hadden. ‘Kom Irene, jij draagt hem de eerste twintig meter daarna ik twintig meter, maar we moeten nu toch wel wat haast maken.’ Saskia voegde de daad bij het woord en liep Marleen achterna die al in geen velden of wegen meer te zien was. Na een twintigtal passen stopte ze en keek achterom.

Irene kwam hijgend en puffend achter haar aan. ‘Ik kan dat ding echt niet tillen.’

Saskia schudde haar hoofd. ‘Wat heb je dan toch allemaal bij je? Nou ja, geef hier, nu is het mijn beurt.’

‘Waar is jouw bagage eigenlijk?’ vroeg Irene verwonderd.

‘Achter op mijn rug,’ lachte Saskia, maar het

lachen verging haar, toen ze de koffer probeerde op te tillen. 'Lieve help, heb je je gewichten meegenomen of zo?' Kreunend kreeg ze het ding een paar centimeter van de grond en het lukte haar de koffer een aantal meters vooruit te krijgen.

'Hulp nodig?'

Saskia keek verrast op naar de knappe man die uit het niets leek opgedoken.

'Dat zou geweldig zijn, maar hij is zwaar, hoor!'

'Laat maar eens voelen dan.' Hij keek haar stralend aan en tilde de koffer op. Het lukte hem inderdaad de koffer te dragen en opgetogen liep Saskia achter hem aan.

Irene had gezien wat er gebeurde en kwam op de man af. 'Je bent geweldig, schat. Wat heerlijk dat er nog zulke galante heren bestaan.'

De man grinnikte. 'Waar moet ie naartoe?'

'Naar de trein graag,' zei Irene. 'Het is mijn koffer.'

'Ik ga snel even kijken op welk perron onze trein staat,' zei Saskia. Ze knikte naar de man en rende weg. Ze begon zich voorzichtig toch wat zorgen te maken. Ze hadden nog maar vijf minuten. De koffer was echt veel te zwaar en als de man hen niet te hulp gekomen was, zou-

den ze de trein zeker missen. Nu hadden ze nog een kleine kans. Ze vond al snel een bord met de vertrektijden en het perron waar ze moesten zijn. Ze haastte zich terug. ‘Perron 2,’ riep ze hen toe en keek zoekend om zich heen. ‘Daar. Die kant op. We hebben nog vier minuten.’

‘Vier minuten?’ gilde Irene. ‘Dat halen we nooit.’

‘Als jij mijn tas dan neemt,’ zei de man. ‘Dan kan ik jouw koffer met twee armen dragen.’

Irene keek de man geschrokken aan. ‘Maar jouw tas ziet er ook zo zwaar uit.’

Saskia greep in. Ze pakte de tas van de man op en nam hem in haar armen. ‘Kom, snel.’

Ze liep zoekend voor hen uit en even later zagen ze Marleen met haar armen staan zwaaien. ‘Hierheen! Hier. We gaan al!’ gilde ze.

De conducteur, die net het fluitje in zijn mond wilde stoppen, zag hen komen en haalde nog een keert extra adem. Saskia sprong de trein in, liet de tas vallen en greep de man met koffer en al beet. Irene kwam er achteraan. Op hetzelfde moment gingen de deuren dicht en zette de trein zich in beweging.

‘Waar bleven jullie nou?’ riep Marleen verwijtend. ‘Ik heb het angstzweet in mijn handen

staan. Ik zag mezelf al helemaal alleen naar Heerenveen vertrekken. Ik wist me gewoon geen raad.'

'Moest jij wel met deze trein mee?' vroeg Saskia bezorgd aan de man. 'Je hebt gewoon de kans niet meer gehad om uit te stappen.'

Hij keek haar aan en het was duidelijk dat ook hij even op adem moest komen. Daarna glimlachte hij naar haar en Saskia voelde haar hart een sprongetje maken. Het was alsof de zon in zijn lach scheen. Hij lachte niet alleen met zijn mond, hij lachte vooral met zijn bruine ogen. Ze kon er niets aan doen, maar ze voelde hoe haar ogen reageerden en ook begonnen te stralen.

'Ik weet niet eens waar deze trein naartoe gaat,' zei hij tegen haar, 'maar mijn trein zou wel op hetzelfde tijdstip vertrekken, dus heel misschien zit ik per ongeluk nog goed ook.' Hij keek haar warm aan.

'Dit is de trein naar Heerenveen en Leeuwarden,' zei Saskia.

'En natuurlijk moet jij ook die kant op, of niet, schat?' Irene schoof tussen hen in en eiste op die manier zijn aandacht op.

'Laten we een plaats gaan zoeken,' viel Marleen uit. 'Ik wil zitten!'

‘Jij draagt de koffer wel, hè lieverd?’ vroeg Irene stralend aan de man.

‘Als jij mijn tas draagt,’ was zijn antwoord.

‘Och ja, die tas. Weet je, schat, ik ben niet zo gespierd, maar volgens mij ga jij elke dag naar de sportschool. Kan je niet twee keer lopen?’ Ze had hem bij een arm gepakt en gleed met haar hand over de spieren in zijn bovenarm. ‘Wow!’ zei ze bewonderend. Ze kneep er zachtjes in. ‘Eén keiharde bonk spieren,’ zei ze, terwijl ze hem verleidelijk toelachte.

‘Er is nog plaats verderop in de trein,’ kwam Marleen weer tussen beiden. ‘Ik ga zitten. Jul-
lie bekijken maar wat je doet.’

Saskia haalde haar schouders op en keek fronsend van de een naar de ander. Ten slotte bukte ze zich en tilde ze zijn tas op om Marleen achterna te lopen.

‘Hé, meisje.’ Hij greep haar beet. ‘Dat hoeft echt niet. Ik loop wel twee keer. Laat staan.’ Hij keek haar opnieuw zo warm aan, dat ze weer haar hart wat sneller voelde slaan. Ze knikte hem vriendelijk toe en zette de tas weer neer. Het was immers haar zorg ook helemaal niet. Irene moest het maar uit zien te vechten met hem. Ze liep naar Marleen toe. Het was al behoorlijk druk in de trein, ondanks dat het niet

eens vakantie was en zelfs nog te vroeg moest zijn voor de vrijdagavonddrukke. Ze keek op haar horloge. Het was kwart over drie geweest. Ze deed haar rugtas af en liet zich zuchtend op de bank tegenover Marleen vallen en voelde dat de blijheid weer van haar bezit nam. Ze waren op weg. Op weg naar een geweldig leuk weekend. Althans, dat hoopte ze van harte. Met het instappen in de trein was hun weekend-uit begonnen. Eindelijk was het zover.

‘Hé, Sas, ga eens aan de overkant zitten.’

‘Wat? Waarom?’

Irene duwde haar tegen de schouder. ‘Dan kunnen wij hier samen zitten.’

Ja, dat had ze kunnen weten. Geen enkele man was veilig voor Irene, dat had ze zich van te voren best gerealiseerd, maar dat het al in de trein zou beginnen. Saskia glimlachte en stond op om naast Marleen plaats te nemen.

‘Kijk, je kunt hier wel zitten,’ zei Irene en sloeg met haar vlakke hand op de lege zitting naast haar.

Hij knikte, trok zijn jack uit en ging zitten. Recht tegenover Saskia en opeens vond Saskia het een veel beter idee en was ze blij dat Irene gevraagd had van plaats te verwisselen. Ze keek naar hem en hij keek naar haar. Hun blik-